

ANTARKTIESE BULLETIN

Sponsored by—Onder beskerming van
BP Southern Africa (Pty.) Ltd.

JULY
to
SEPTEMBER

Vol. 2
1970 — No. 3

JULY
tot
SEPTEMBER

Published by the South African Antarctic Association
32 Park Avenue, Bordeaux, Randburg

Patrons/Beskermhere: Prof. S. P. Jackson, M.A., D.I.C., Ph.D.
Dr. S. Meiring Naude, M.Sc., Ph.D., D.Sc.h.c., L.L.D.h.c.
Mnr. D. J. Joubert, B.A., LL.B.

Uitgegee deur die Suid-Afrikaanse Antarktiese Vereniging
Parklaan 32, Bordeaux, Randburg

Editors/Redakteurs: D. G. Torr, M. R. Torr

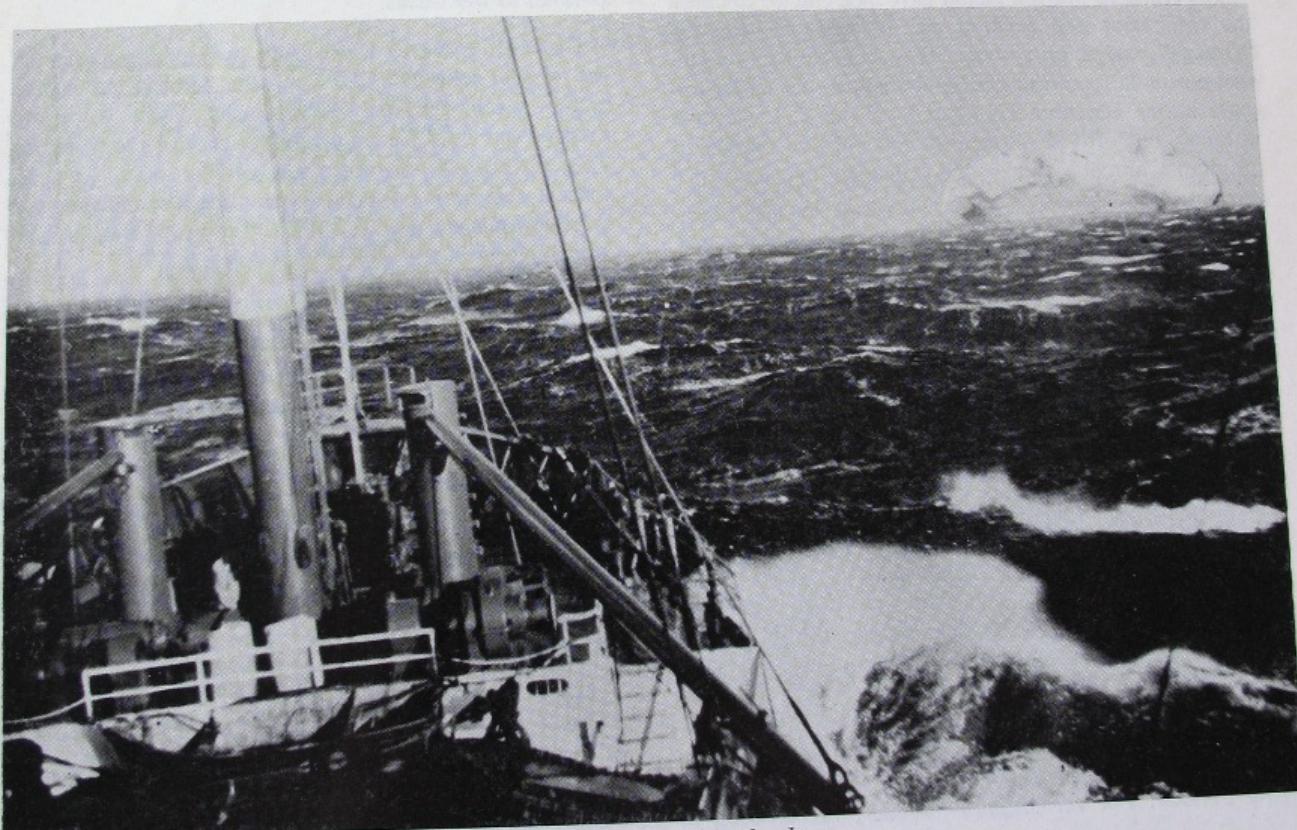

MID-OCEAN RIDGE PROJECT

By P. A. VOLCKMAN (National Institute for Telecommunications Research of the Council for
Scientific and Industrial Research)

The least known major section of the world-encircling ocean seismic ridge system is that of the south-west Indian Ocean ridge, and a knowledge of its development and present activity is essential to an understanding of the history of the southern continents and ocean basins. For this reason a detailed bathymetric and magnetic

survey was carried out on a selected area of the ridge north-east of Marion Island. The survey was done during March/April, 1970 as an extension to the regular summer trip by the M.V. R.S.A. to Marion Island and was carried out as a joint project by the universities of Cape Town and the Witwatersrand, the major cost being borne by

Op pad na Marioneiland.

the South African National Committee for Oceanographic Research (SANCOR). The scientific team consisted of D. M. Barrett, Dr. H. W. Bergh, T. F. Dreyer, J. Engelbrecht, J. Hope and P. A. Volckman.

As with most undertakings one encounters difficulties of which we had our share, one of them being inadequate laboratory space on the *R.S.A.* which was designed mainly as a supply and not a research ship. This problem was overcome by making use of the helicopter hangar where a lattice of duck-boards was secured to the deck and work-benches fastened on top of this, providing a spacious, if not entirely weatherproof laboratory.

Sharing a fenced-off section of the laboratory were seventy chickens who were in for a new experience. They soon learnt that unless they stood up and compensated for the ship's roll, they would spend most of their time sliding about the straw-covered deck. To add to their confusion they were never quite sure whether it was day or night, as continuous monitoring of the instruments meant that the lights were permanently on. Having spent six days standing and trying to sleep, it was a weary bunch of chickens that arrived at Marion Island. We were not sorry to see them go as the laboratory was beginning to get that "farmyard smell", which was quite a shock to the system when coming on watch in the early hours of the morning.

The cruise to Marion Island gave us a chance to check the equipment and practice our navigation using the "Omega" navigation system. As a separate experiment, an ionosonde from the National Institute for Telecommunications Research (N.I.T.R.) of the C.S.I.R. was installed, but proved rather unsuccessful due mainly to unsuitable antenna dimensions afforded by the ship's structure.

After spending a couple of days at Marion Island discharging supplies and changing weather teams, we sailed north-east of Marion Island to the survey area of approximately 1.5 degrees square, the choice of which was based on existing geophysical knowledge and magnetic and bathymetric data obtained while passing through this area on the way to Marion Island.

The survey area was to be traversed along parallel lines separated by 5 miles, to an accuracy of 1 mile. To achieve this a continuous, all weather navigation system was required. The "Omega" V.L.F. navigation system was chosen, and as this was the first time that the system had been used in these regions, the N.I.T.R. assisted with the installation and operation of the system.

In order to obtain a position fix it is necessary to compare the phase of the V.L.F. transmissions from at

least two stations, with the phase of a rubidium standard on the ship. The stations monitored included the Omega transmissions at 13.6 kHz from Aldra (Norway), Forrestport (New York) and Trinidad, and as a safeguard against loss of reception of more than two of these distant Omega stations, the non-Omega transmission at 22.3 kHz from Northwest Cape, Australia was also monitored. Although the Omega system will eventually provide world coverage with eight stations, the present four are only intended to cover most of the northern hemisphere. However, operated as a relative navigation system and by monitoring diurnal phase variations of the transmissions while at Marion Island, before and after the twelve days in the survey area, an accuracy of approximately 1 mile was achieved.

By giving the bridge updated position data every half hour, it was possible to keep fairly accurately to the preset course, despite severe weather conditions. Although the officers were at first rather sceptical of our box of flashing lights and insisted on taking celestial fixes when possible, they soon appreciated that our task would have been impossible without Omega.

During the twelve days in the survey area, continuously bad weather was experienced with several force ten to eleven gales which was made worse by the ship's rolling characteristics and the traverses which were very nearly parallel to the waves.

During the survey a precision proton magnetometer, the ship's echo sounder and the Omega navigation system were operated continuously, while a seismic profiler was used for about 50 per cent of the traverses. The enthusiastic co-operation of the team, captain, officers and crew enabled all the scientific objectives to be accomplished despite the continuously severe rolling and pitching of the ship.

In the scientific log, mention is made of the poor functioning of the Mufax recorder, due to "a heavy blow received during a severe roll of the ship". However, it fails to mention the heavy blow received by a member of the team when his airborne body struck the recorder.

After twelve days in the survey area, extreme weather conditions necessitated the return to Marion Island where a few remaining supplies were landed while the Omega phase variations were monitored for 24 hours. We then proceeded to battle our way through a few more storms on our way back to Cape Town.

The information from the data recorded during this successful cruise has led to an improved understanding of this region of the south-west Indian Ocean ridge.

Cover Picture: *For the surprised reader, the ice-berg in the picture on our front cover was expertly added for effect by our photographer.*

Vyf en sewentig hoenders het 'n deel van die labatoriums ruimte op die R.S.A. gedeel en 'n onstuimige reis het op hulle gewag.

DRAMA OP YS

Deur Anton Aucamp, SAAE 9 and 10

Die doelwit van die Borgaspan om die berge tot aan die eindpunt van die Kirwaneskarp te besoek en in dié gebied geologiese verkenningswerk te doen was met 'n groot mate van sukses aangehandel. Na meer as twee maande in die gebied moes ons teen die einde van Januarie ons skrede terugwaarts wend na Borgabasis. Die R.S.A. sou binne die volgende paar dae by Sanae aankom en ons moes voorbereidings gaan tref vir 'n komende somerekspedisie wat met Belgiese lugondersteuning sou plaasvind.

Tydens die laaste paar dae wat ons in die Kirwanewer werk het, het die vier van ons in twee groepe verdeel en by verskillende nunatakte gaan werk. Om 1.00 vm. op die oggend van die 16de Januarie het ons mekaar by Drabanten, die noordelike nunatak van die Urfjell berge ontmoet. Die son was net onder die horison en 'n ysige windjie het vanaf die poolplato oor die aarde gesaag. Nadat ons al die kampgerei op die slee gelaai en vasgewoel het, is ons vort; die motorslee vooruit om te soek na moontlike skeure, en die Muskeg-sneeuutrekker met ons mobiele woonhut (die sogenaamde kaboes) en twee Maudheimsleë agterna. Anderkant Drabanten het ons die eerste groot skeure met besonder dun sneeu-brûe teegekom wat soos die kloue van 'n kat in die rigting van die nunatak strek. Hoog teen die sneeu-helling kon ons die skeure oorsteek waar hulle redelik nou was.

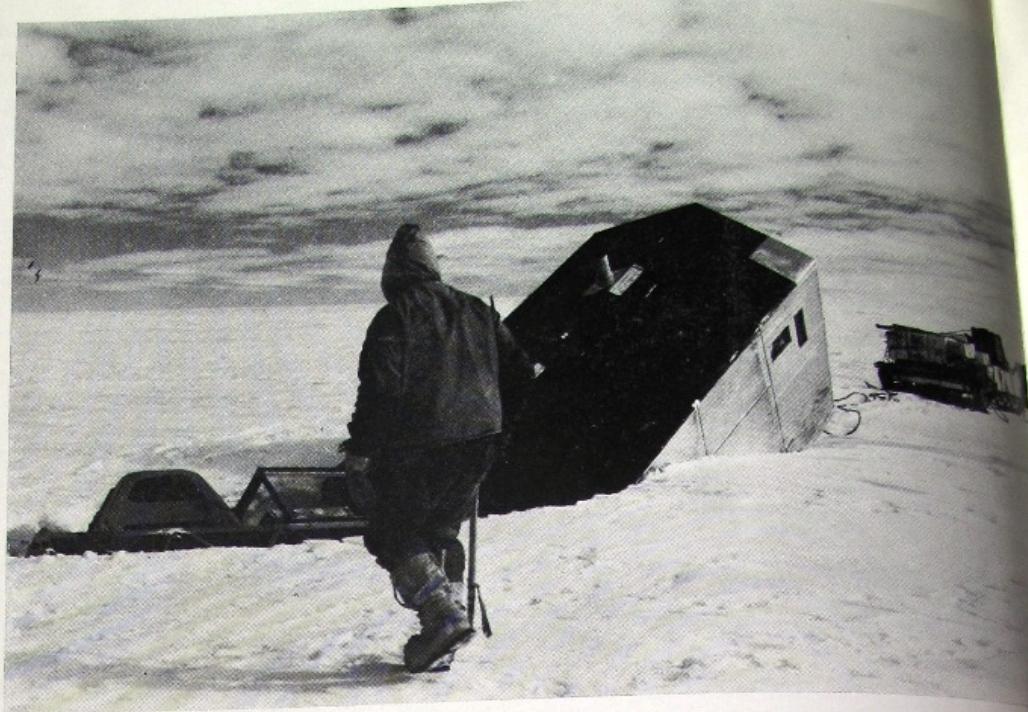
Vol moed het ons koers gekies na Borgabasis, 130 km verder.

So het ons dan gereis, Wilf agter die stuur van die Muskeg en een van ons om die beurt op die motorslee vooruit. Die oorblywende twee van ons het hulle so goed moontlik in die bokspringende kaboes huisgemaak. Teen vyfuur dieoggend het ons 'n enkele groot skeur teegekom, ongeveer een meter wyd wat so ver as wat die oog kon sien na albei kante gestrek het. Ons het die

Borga I team from left to right: Anton Aucamp, Leon Wolmarans, Wilf Hodsdon and Chris Muir.

Disaster strikes 500 km from Sanae and 130 km from Borga Base.

skeur ondersoek en gevind dat die brug redelik dik is. Wilf het stadig oorgery. Teen daardie tyd was ons doodmoeg en tot die been toe koud en kort daarna het ons besluit om te gaan slaap.

'n Paar brullende primusse het die kaboes gou tot 'n leefbare temperatuur verhit en na 'n aandete van sop, briedie, rys en ons geliefkoosde ertjies, gevvolg deur geblikte pere en koffie is ons spoedig in ons slaapsakke in. Daardie aand het ons nog gespekuleer oor die moontlikheid dat dit die laaste maal sou wees dat ons in die ou beknopte kaboes moes slaap. Indien die weer dit sou toelaat kon ons die res van die afstand na Borgabasis—nog 'n honderd kilometer of so—in een skof aflê. In een opsig was ons reg, dit sou die laaste keer wees dat ons in die kaboes slaap, maar die luukse van Borgabasis was nog nie vir ons beskore nie.

Teen twee uur op die middag van die 16de was ons weer op pad. Dit was Leon se beurt om die motorslee te bestuur en ek het op die sleetjie gevvolg wat deur

hom getrek is. Wilf was op sy pos in die Muskeg en Chris het op die heel agterste slee gery om 'n oog te hou oor dinge en te sien dat niks verlore raak nie. Die twee van ons wat met die motorslee vooruit is moes ons oë oophou vir moonlike skeure want tydens die uitwaartse reis, meer as twee maande tevore, het ons 'n groot skeur in hierdie deel van die roete opgemerk. Teen 'n effense helling in die sneeu-topografie het ons die eerste skeur teegekom, so 'n knewel, agt meter wyd wat vir myle in albei rigtings strek en waarvan die sneeu brug 'n duidelike depressie vorm. Ondervinding met talle skeure van hierdie formaat het geleer dat hulle 'n redelike groot vrag op die brug kon dra, maar ons het nogtans ons asems opgehou toe Wilf stadig met die trekker oorry, en gesug van verligting toe hy veilig anderkant aankom. Ys-skeure is nou maar eenmaal nare goed en in baie opsigte baie bedrieglik. Dit verg 'n geoefende oog om hulle te onderskei van die tallose onreëlmatighede op die sneeuoppervlakte soos sastrugi,

End of the road for the motorized sledge—48 km from Borga Base.

plat sneeuduine, verskeie soorte sneeurifels en uitgekalfde windkorste. 'n Mens sien die skeure óf nie raak nie, of sien allerande spook vir skeure aan. Ons het die sneeuopervlakte soos valke ondersoek.

Dit was toe ek vir 'n oomblik opkyk en die angsvolle uitdrukking op Leon se vertrekte gesig gewaar, dat ek onmiddelik besef het dat drama besig was om hier agter my af te speel. Ek het omgevlieg en moes 'n patetiese toneel aanskou. Slegs 'n klein hoekie van die Muskeg se dak en net die agterste gedeelte van die kaboes was bo die sneeuopervlakte sigbaar. Die Muskeg het in 'n skeur ingeval en die kaboes is halfpad agterna! So vinnig as wat my bene my kon dra het ek na die ongelukstoneel gehardloop, maar ek het my vernietoor Wilf bekommern want ek was skaars by die Muskeg toe 'n deur oopvlieg en Wilf met 'n boog deur die lug getrek kom in sy haas om uit die voertuig uit te kom. Van agter het Chris ook op die toneel afgestorm. Dit was 'n verslae groepie mense wat die toneel daar staan en aanskou het. Die pragtige Muskeg, feitlik nog splinternuut, wat aan ons sulke goeie diens gelewer het, en wat Wilf met sovele toewyding versorg het, was nou vir ons van geen nut meer nie. Dit het gou tot ons deurgedring dat ons die Muskeg nie daar sou kon uitkry met die beperkte fasilitete wat ons tot ons beskikking gehad het nie. Die mense naaste aan ons was 500 km verder op Sanae basis, en 500 km oor land is 'n aansienlike afstand in Antarktika.

Ons het die wêreld noukeurig begin ondersoek vir skeure maar het dit gou laat vaar. Die sneeu was redelik hard vir so 'n stuk of 40 cm, maar daaronder was daar 'n laag sagte sneeu waarin die stokke waarmee ons die sneeu getoets het soos niks weggesak het, sodat dit naderhand vir ons begin lyk het of daar oral skeure is. Van die sneeubrug waardeur die Muskeg gebreek het was daar op die oppervlakte hoegenaamd niks sigbaar nie; die sagte sneeu wat die vorige paar dae geväl het, het goed daarin geslaag om enige depressie wat daar moontlik in die sneeubrug was, te verberg. Ons het langs die kaboes in die skeur ingeloer; dit was 'n bodemlose blou waas met skerp afgemerkte, loodregte sneeuwande—'n skeur van ongeveer drie meter wyd. As die roete nie so skuins oor die skeur gesny het nie, maar haaks, sou die voertuig heelwaarskynlik die anderkant gehaal het.

Ons het die twee tente opgeslaan en begin om die kaboes te ontruim. Aanvanklik was ons bang dat die trekker en die kaboes verder in die skeur sou inval, maar dit het spoedig gevlyk dat albei stewig in die skeur ingewig was. Al ons lewensmiddele was in die kaboes gepak en dit het naderhand soos 'n skipbreuk gelyk met honderde artikels in 'n warboel op die sneeu uitgepak. Na aandete het ons met Sanae, die Suid-Afrikaanse hoofbasis op Antarktika radio-kontak gemaak en aan Henry Fulton, leier van S.A.N.A.E. X die slechte nuus meegedeel. Die mense by Sanae was baie besorgd oor die penarie waarin ons beland het en het onmiddelik aangebied om 'n ekspedisie op die been te bring om ons te kom haal, maar ons het hulle verseker dat dit nie nodig sou wees nie aangesien ons nog steeds oor die motorslee beskik het waarmee ons tot by Borgabasis kon reis. Ons het ook maar al te goed geweet dat dit 'n maand kon duur voordat 'n ekspedisie mag opdaag en om vir 'n maand daar in die middel van die uitgestrekte sneeuvlakte te sit sou genoeg wees om enige iemand stapel gek te maak. Ons het daarna voortgegaan om net die absolute noodsaklikste items uit te sorteer wat ons op

die motorslee na Borgabasis sou saamneem. Ons uiterst kosbare rotsonderskeidings tesame met radiotoestelle en 'n aantal ander kosbare items—insluitende twee kassies bier, het ons met die motorslee na 'n punt geneem wat vry was van skeure sodat die Belgiese vliegtuie dit daar kon kom oppik tydens die somerekspedisie. Moeg, teleurgesteld en geskok het ons almal naderhand gaan slaap. Wilf het sy rug beseer met die slag toe die Muskeg in die skeur ingeval het, en ons het dit met salf uit die noothulpsak masseer.

Die volgende dag is ons daar weg met die motorslee. Die vrag was swaar vir die klein trekkertjie en ons moes om die beurt lang ente langs die sleg draf. Veral bult-op het dit maar bars gegaan. Die wind was stil en die temperatuur nie ondraaglik nie, en teen 'n spoed van ses kilometer per uur kon ons die berge van die Borg Massivet waar Borgabasis geleë is, stadig sien naderkruip. Vir 30 kilometer het dit goed gegaan.

Toe ons op 'n stadium selfs afdraende langs die sleg moes draf om aan die beweeg te bly, het dit tot ons deurgedring dat die motorslee nou nie meer so lekker trek nie. Skielik het die motorslee se enjin botstil gaan staan en ons het bekommern nadergraf. Dit was duidelik dat daar groot fout is en ons het die tente opgeslaan. Wilf het die enjin uitmekargehaal en gevind dat die pen wat die suierstang se krukas-laer met olie voorsien afgebreek het. Met net 'n vyl het hy 'n nuwe pen gevorm uit 'n eetlepel en dit onderaan die suierstang vasgebout. Met sny skuurpapier het hy so goed moontlik die beskadigde laer probeer glad maak. Ons het die enjin aanmekargesit en op die motorslee gemonteer. Na so 'n paar draaie het dit gevuur en begin loop. Nou was ons weer vol moed en ons het besluit om te slaap voordat ons weer in die pad val.

Nadat ons goed uitgerus het, het ons die tente afgebreek en die sleg gelaai. Ons het egter slegs 'n paar honderd tree gevorder toe die enjin skielik weer krag verloor. Daar was 'n harde slag en die motorslee het weer gaan staan, hierdie keer vir goed. Die beskadigde laer het weer vasgebrand en die suierstang het gevolglik morsaf gebreek.

Dit het nie lank geneem om tot ons deur te dring wat vir ons voorgelê het nie. Ons was 48 km van Borgabasis af en het genoeg kos en lampolie by ons gehad vir twee weke. Ons sou dus die res van die pad moes stap. Sonder veel versuim het ons weer begin om ons besittings uit te sorteer. Net die noodsaklikste kon saamgaan. Ons het 'n tent, vier slaapsakke, drie gelling lampolie, ons veldradio, kos vir twee weke, kook en eetgerei ingepak. Selfs ons kameras moes agterby. Toe ons om 2.00 nm. met Sanae oor die radio gesels en aan hulle die slechte nuus medeel, het ons reeds 'n kilometer gevorder van waar die gebroke motorslee gestaan het.

Vir vier dae lank het ons aan die onwillige ou mantreksleetjie met sy vrag van 400 pond gesleep. Namate ons vorder het die sneeuopervlaktes al hoe sagter en sagter geword totdat ons soms enkeldiep in die sneeu weggesak het. Met behulp van die merkerpaaltjies wat elke drie kilometer in die sneeu ingeplant is om die roete af te merk kon ons vasstel dat ons tussen twee en drie kilometer per uur vorder. Die harnasse van dik tou waarmee ons onself ingespan het, het seer geskaaf en almal het spoedig begin ly aan seer voete. Saans het ons die tent opgeslaan en 'n ontsaglike maaltyd bestaande uit briedie met rys en groente verorber, gevolg deur groot bekers stomende

NUUS VAN SANAЕ EN DIE EILANDE

Sanae Newsletter for August 1970

August was a month of great activity for the whole team. On the nineteenth of August a hole 15 feet long, 10 feet wide and 13 feet deep was dug on the site of the new base. The first foundations of the new base were then placed in this hole on the same day. These foundations are for the engines of the new base and consist of three platforms of steel piping 18 feet high, 6 feet long and 2 feet wide.

Helgo and Joachim were responsible for the building of the platforms and spent a great deal of their time during the winter trying to finish these in time. This was not at all an easy task as the piping had often to be handled at temperatures of -40°C and lower.

Although temperatures were very low throughout August, the weather was, on the whole, very favourable for working outside due to absence of wind. On one exceptional day the temperature rose to -10°C and gave us a taste of what summer will be like. A great deal of outside work was completed while the heat wave lasted. It was not long afterwards that the temperature dropped once again and this time reached -49.9°C . It was rather disappointing that the temperature did not sink a little bit more as we should have liked to experience -50°C .

Pat Vosloo caused a sensation one evening when he discovered a "Gogga" in the pantry. These were later identified by Peter as a type of mite, related to the tick, but certainly not likely to be injurious to us. There was quite a lot of speculation as to how the insect managed to survive the cold while getting to Sanae.

Preparations for the coming field season began in earnest with the digging out of the engineers' tent. The departure date of the field party has been somewhat delayed by the low temperatures, but it is hoped that they will be able to leave early in September.

Andre's face has healed completely and he will be able to accompany the field party. We all wish them every success.

This year was the first occasion for a long time that we have beaten the neighbouring Russian base of Novolazarevskaya at chess. The game was under the direction of Helgo and Willie. It was the second game this year, and there is, we are told, a good chance of winning the third game which is being played at present.

Two birthdays were celebrated this month, those of Willie and Tony. Hennie and Dusan were the respective cooks and the traditional chicken was enjoyed by all. The team would like to offer their sympathy to Preieur du Plessis and family following the death of his sister.

Gough Island Newsletter for August 1970

An estimated six weeks on Gough Island remains and everyone's thoughts are turning homewards. Our short stay is slowly drawing to its close. For Sandy and Glen, however, the time has not been so short as they were also members of Gough 14.

Mother Nature started to hand out warmer days and the return of the "Sooty" and "Yellow Nose" albatrosses, penguins in the vicinity of Seal Beach and a marked increase in bird life heralded the return of spring. Not to disillusion us, though, she sent a spate of bitterly cold weather towards the end of the month, reminding us of the winter which has not quite passed us by yet.

Base activities will increase as time passes and the general team morale is still rising. Two birthdays were celebrated—those of Sandy on the 13th and Glen on the 21st. This month we have two in very rapid succession, viz. Keith on the 23rd and Jan on the 24th. Apart from the weather, the season generally seems to be one of birthdays.

Keith and Pierre caught a lot of fish last week, which Sandy very slyly turned into a pie when we were promised fishballs. Jan found out that penguins can really bite and Gerry was amazed at collecting some 58 eggs from the fowls one day. Louis has turned into something of a cryptic poet and Glen uses his talents on anything from wood to photography. With a team like this "there is never a dull moment".

To our colleagues on Marion and Sanae we send our very best wishes. Until next month, best regards.

Gough Boys.

Marion Eiland Nuusbrief vir Augustus 1970

Ons groet weereens ons Kollegas op Gough en Sanae.

Met ons klomp hier op Marion gaan dit heel goed. Gedurende die maand het die weer ons soos gewoonlik behandel. Onstuimige see in die helfte van die maand het geringe skade aan ons store naasaan die see gedoen. Die store het deurgeloop onder swaar seespreei en as daar enigiets vanuit die store benodig word, moes dit met goeie tydsberekening gedoen word, anders het jy 'n goeie kans gestaan om sopnat daarvan af te kom. Die wind het vir vier dae aaneen met 'n gemiddelde windsspoed van 28 knope gewaai met maksimum windrukke om en by 60 knope.

Allan is op sy verjaardag, die 24ste, getrakteer met goeie kos en die beste invoer wyne uit ons plaaslike kelders. Johann ons baaskok is een oggend wreed ontnugter toe hy, so effe nog deur die slaap, in die kombuis kom en in plaas van 'n varkboud, wat hy die vorige aand uit die vrieskas gehaal het, 'n varkkop met pootjies kompleet in die bak aantref. Die kop is in elk geval gaar gemaak en sommige van ons het daarvan geget maar vir die wat die dis nie in die oog kon kyk nie was daar spaghetti bolognais. Daar was selfs nagmerries omtrent die oog.

Soos u miskien kan onthou was daar gereeld melding gemaak van skape wat gesoek geraak het (in die nuusbriewe vanaf Marion in die verlede). Van die begin van die aflos kry ons ons vleis gevries uit twee vrieskaste.

Toe word die vonds van die jaar gemaak. Nou een sonnige dag is Leon, Fanie en Andre berge se kant toe. Op pad soheentoe kom hulle toe op spore af. Skuaspore, katspore enige ander spore behalwe skaapspore maar toe hulle op „stomende“ mis, soos Leon dit genoem het, afgekom het was die gort gaar. Die uiteinde van die saak was dat ons die aand 16 skape in die kraal gehad het. Alhoewel ons mekaar verstaan het, dit is nou die ouens en die skape, het die skape uitgesak. Hulle was soos ons dit genoem het „stretcher cases“ hulle is letterlike die laaste ent met 'n draagbaar basis toe gedra.

Ons sien nou net uit na die meer gematigde weer van die somer. Al teken dat lente hier is, is 'n eensame see-olifant bul wat op die strand hier onder by die basis opgedaag het en die feit dat dit September is.

Ons groet tot 'n volgende keer. Sterkte en voorspoed word aan die manne op Borga basis toegewens.

het ons
n storm
en laat
hut by

NUUS VAN SANAE EN DIE EILANDE

Sanae Newsletter for August 1970

August was a month of great activity for the whole team. On the nineteenth of August a hole 15 feet long, 10 feet wide and 13 feet deep was dug on the site of the new base. The first foundations of the new base were then placed in this hole on the same day. These foundations are for the engines of the new base and consist of three platforms of steel piping 18 feet high, 6 feet long and 2 feet wide.

Helgo and Joachim were responsible for the building of the platforms and spent a great deal of their time during the winter trying to finish these in time. This was not at all an easy task as the piping had often to be handled at temperatures of -40°C and lower.

Although temperatures were very low throughout August, the weather was, on the whole, very favourable for working outside due to absence of wind. On one exceptional day the temperature rose to -10°C and gave us a taste of what summer will be like. A great deal of outside work was completed while the heat wave lasted. It was not long afterwards that the temperature dropped once again and this time reached -49.9°C . It was rather disappointing that the temperature did not sink a little bit more as we should have liked to experience -50°C .

Pat Vosloo caused a sensation one evening when he discovered a "Gogga" in the pantry. These were later identified by Peter as a type of mite, related to the tick, but certainly not likely to be injurious to us. There was quite a lot of speculation as to how the insect managed to survive the cold while getting to Sanae.

Preparations for the coming field season began in earnest with the digging out of the engineers' tent. The departure date of the field party has been somewhat delayed by the low temperatures, but it is hoped that they will be able to leave early in September.

Andre's face has healed completely and he will be able to accompany the field party. We all wish them every success.

This year was the first occasion for a long time that we have beaten the neighbouring Russian base of Novolazarevskaya at chess. The game was under the direction of Helgo and Willie. It was the second game this year, and there is, we are told, a good chance of winning the third game which is being played at present.

Two birthdays were celebrated this month, those of Willie and Tony. Hennie and Dusan were the respective cooks and the traditional chicken was enjoyed by all. The team would like to offer their sympathy to Preieur du Plessis and family following the death of his sister.

Gough Island Newsletter for August 1970

An estimated six weeks on Gough Island remains and everyone's thoughts are turning homewards. Our short stay is slowly drawing to its close. For Sandy and Glen, however, the time has not been so short as they were also members of Gough 14.

Mother Nature started to hand out warmer days and the return of the "Sooty" and "Yellow Nose" albatrosses, penguins in the vicinity of Seal Beach and a marked increase in bird life heralded the return of spring. Not to disillusion us, though, she sent a spate of bitterly cold weather towards the end of the month, reminding us of the winter which has not quite passed us by yet.

Base activities will increase as time passes and the general team morale is still rising. Two birthdays were celebrated—those of Sandy on the 13th and Glen on the 21st. This month we have two in very rapid succession, viz. Keith on the 23rd and Jan on the 24th. Apart from the weather, the season generally seems to be one of birthdays.

Keith and Pierre caught a lot of fish last week, which Sandy very slyly turned into a pie when we were promised fishballs. Jan found out that penguins can really bite and Gerry was amazed at collecting some 58 eggs from the fowls one day. Louis has turned into something of a cryptic poet and Glen uses his talents on anything from wood to photography. With a team like this "there is never a dull moment".

To our colleagues on Marion and Sanae we send our very best wishes. Until next month, best regards.

Gough Boys.

Marion Eiland Nuusbrief vir Augustus 1970

Ons groet weereens ons Kollegas op Gough en Sanae.

Met ons klomp hier op Marion gaan dit heel goed. Gedurende die maand het die weer ons soos gewoonlik behandel. Onstuimige see in die helfte van die maand het geringe skade aan ons store naasaan die see gedoen. Die store het deurgeloop onder swaar seespri en as daar enigets vanuit die store benodig word, moes dit met goeie tydsberekening gedoen word, anders het jy 'n goeie kans gestaan om sopnat daarvan af te kom. Die wind het vir vier dae aaneen met 'n gemiddelde windspoed van 28 knope gewaai met maksimum windruukke om en by 60 knope.

Allan is op sy verjaardag, die 24ste, getrakteer met goeie kos en die beste invoer wyne uit ons plaaslike kelders. Johann ons baaskok is een oggend wreed ontnugter toe hy, so effe nog deur die slaap, in die kombuis kom en in plaas van 'n varkboud, wat hy die vorige aand uit die vrieskas gehaal het, 'n varkkop met pootjies kompleet in die bak aantref. Die kop is in elk geval gaar gemaak en sommige van ons het daarvan geget maar vir die wat die dis nie in die oog kon kyk nie was daar spaghetti bolognase. Daar was selfs nagmerries omtrent die oog.

Soos u miskien kan onthou was daar gereeld melding gemaak van skape wat gesoek geraak het (in die nuusbriewe vanaf Marion in die verlede). Van die begin van die aflos kry ons ons vleis gevries uit twee vrieskaste.

Toe word die vonds van die jaar gemaak. Nou een sonnige dag is Leon, Fanie en Andre berge se kant toe. Op pad soheentoe kom hulle toe op spore af. Skuaspore, katspore enige ander spore behalwe skaapspore maar toe hulle op "stomende" mis, soos Leon dit genoem het, afgekom het was die gort gaar. Die uiteinde van die saak was dat ons die aand 16 skape in die kraal gehad het. Alhoewel ons mekaar verstaan het, dit is nou die ouens en die skape, het die skape uitgesak. Hulle was soos ons dit genoem het "stretcher cases" hulle is letterlike die laaste ent met 'n draagbaar basis toe gedra.

Ons sien nou net uit na die meer gematigde weer van die somer. Al teken dat lente hier is, is 'n eensame see-olifant bul wat op die strand hier onder by die basis opgedaag het en die feit dat dit September is.

Ons groet tot 'n volgende keer. Sterkte en voorspoed word aan die manne op Borga basis toegegewens.

Sanae Nuusbrief vir September 1970

September maand het as 'n besige maand begin. Die veldparty het alle beskikbare tyd benutty vir voorbereiding vir die veld. Dit was sles wat herstel moes word en in sommige opsigte sles herbou moes word. Spaar enjins, bedoel vir die voertuie wat gedurende die eerste seisoen in die veld moes agterbly, wat nagesien en opgeknab moes word. So was daar veelvoudige pligte wat nagekom moes word en die meeste van die werk moes ook buite in die koue gedoen word. Gelukkig dat die groot tent beskikbaar was en kon baie van die werk in die beskutting van die tent gedoen word.

Daar is 'n besoek aan die substasie aan Totem Bukta gebring. Om sekere voorrade te gaan haal, onder andere, 'n motorslee wat die agterblywende lede op die basis behulpzaam moet wees met basis werk. Heelwat van die spanlede het die uitstappie na die Bukta meegebring en het dit dan ook terdeë geniet.

Willie en Helgo het gesamentlik weer bewys dat hulle die Russe een te veel is met hulle uitmuntende skaak. Reg van die begin af het hulle die voortou geneem om die spel en die Russe nie een keer die kans gegee om voortou te neem nie. Ons loop dus ook dan voor met drie stelle teen hulle een.

Die negende September was 'n baie mooi dag gewees, geen wolke nie en slegs 'n baie lichte windjie het gewaai. Alhoewel die temperatuur laag was, het die son lekker warm geskyn. Dit was dan ook die dag wat die veldparty gekies het om te vertrek. Van die mooi weer is dan ook gebruik gemaak om die span foto te neem. Gert was die amptelike fotograaf.

Die veld party het goed vordering gemaak en binne 'n paar dae was hulle in die skeur gebied en dis dan ook daar waar hulle die eerste teespoed gekry het. Die enigste motor voertuig het skuins in 'n skeur gesak. Gelukkig is nijs beskadig nie en het niemand seer gekry nie, en die posisie was ook nie haglik nie. Na 'n paar dae se harde werk en grawe was die Kaboes weer op vaste sneeu en kon hulle weer in die pad val. Hulle het hul bestemming dan ook na 'n dag of wat bereik en kon die herstel werk aan die motor voertuie in alle erns begin. Die tent is opgeslaan en binne 'n dag of twee was die eerste van die twee voertuie ook dan in 'n werkende toestand. Voorwaar 'n prestasie en ons moet die manne in die veld geluk wens met die sukses.

Intussen het die geoloë verder gegaan om voort te gaan met die geologiese program. Ons wens die veldparty alles sukses toe met die herstelwerk aan die Muskegs en die reis terug na die basis. Aan die Geoloë sê ons dan alle voorspoed en lekker klippe kap.

Marioneland Nuusbrief vir September 1970

Ons groet weereens vanaf Marion. Vir ons hier was September in baie opsigte 'n besondere maand. Vroeg in die maand het ons sestien skape wat vermoedelik vir meer as 'n jaar vermis was, weer gevind. Saam met die voorraad gevriesde vleis is die vleisskaarste, wat moes aangevul word deur die onpopulêre blikkies vleis, nou iets van die verlede.

Lente het op Marion aangebreek. Groen kolle kan plek-plek tussen die origens droë vaal plantegroei gesien word. Die diere bevolking vermeerder by die dag. Die Skua mieu maak ons deeglik bewus van hul teenwoordigheid. Hulle het hul bymekaarkomplek in die nabijheid van die kombuis gemaak. Die Gentoo- en Koningspikkewyne het klaar gebroei. Die „Rockhopper”

en Marcoroni-Pikkewyne word nog ingewag. Orals pak see-olifante saam op die klipperige strande en snags hoor 'n mens die geblaf van pasgebore en grotere kalwers. 'n Luiperd rob is by Boulder Beach opgemerk. Kanse om goeie fotos te neem was te skraal, want toe die rob mense sien het hy laat spat see toe. Vir 'n paar uur lank kan net sy kop, entweg die see in, gesien word. „Killer Whales” word al hoe meer opgemerk in Transvaal Baai. 'n Mens wonder of die see-olifante se terugkoms nie iets daarmee te doen het nie. In die verlede is daar al gesien hoe die visse 'n see-olifant in die water aanval.

Die weer was ons goed gesind. Net 'n paar gevalle van wind wat stormsterkte bereik het is aangeteken. Die gemiddelde maandelikse temperatuur vir die maand was tot dusver die koudste, nl. 2.6 grade celsius. Dit is egter vergoed deur 'n aantal sonskyndae. Op die dae is staptogte gewoonlik onderneem. Leon, Allan en Johan is vroeg een ooggend van die basis af weg en gedurende die dag het hulle Jan Smuts-piek bestyg, die tweede hoogste piek op die eiland. Die drie het die aand pootuit maar tevrede by die basis aangekom. Hulle het veel gehad om te vertel na die strawwe tog van hulle.

Ons groet weer tot 'n volgende keer.

Gougheiland Nuusbrief vir September 1970

Sterk wind en onstuimige see het vir 'n heel paar dae geheers. 'n Baie diep koue front is waargeneem om en by die helfte van die maand. Na die lugmassas verby is het gemiddelde temperatuur gedaal tot om en by vier grade celsius. Naby die einde van die maand het die druk weer vinnig gestyg en temperatuur het weer geklim. Interessantheidshalwe is daar uitgewerk hoeveel reën geväl het sedert ons aankoms en die indrukwekkende getal van plus-minus 50 duim is bereken d.w.s. dat ons minstens 10 duim per maand reënval ondervind.

Die manne begin huistoe verlang noudat ons tydjie op die eiland korter raak. Reëlings is getref vir skoonmaak en reuse take is klaar afgehandel. Daar is voorbereidings gemaak in elke afdeling, vir die volgende aflosspan, dinge wat hul verblyf heelwat gaan vergemakklik. Die samewerking van elke spanlid word hoog op prys gestel.

Op die 24ste het ons 'n skip waargeneem, wat taamlik nabij die kus gevaaar het, volgens mening was die voertuig heelwaarskynlik 'n walvisboot op pad na die suide toe. Robbe is nog min, maar van die voëls en „Rockhopper” pikkewyne is daar volop. Kameras werk oortyd.

Vir ons aflosspan stuur ons hartlik groete, sowel die manne op Marion en Sanae. Een van die dae is ons weer terug in die Republiek. Ons stuur ook baie groete aan almal wat hierdie artikels lees.

Newsletters were supplied by the Department of Transport.

DISTRIBUTION OF BULLETIN

As from the 9th November, 1970, the distribution of the Bulletin will be in the hands of Dr. D. C. Baker. Notification of change of address should be sent to him at:

13 Stellenbosch,
Mossie Street,
Horizon,
ROODEPOORT,
Transvaal.